

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSO del. do SN Wojciech Sych

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 5 września 2017 r.,
sprawy **J.W.B.**

skazanego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 stycznia 2017 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 1 kwietnia 2016 r., sygn. akt VII K (...),

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M.W. – Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23% VAT tytułem obrony z urzędu skazanego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 27 stycznia 2017 r., sygn. akt II AKa (...) utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 1 kwietnia 2016 r.,

sygn. akt VIII K (...), którym skazano J.W.B. za przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. na karę 12 lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł Prokurator Okręgowy w W.. Zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości na niekorzyść skazanego zarzucił mu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez oskarżyciela publicznego jest niedopuszczalna z mocy prawa i jako taka podlega pozostawieniu bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść można wnieść co do zasady jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. Warunek ten w niniejszej sprawie nie jest spełniony, gdyż kasację wywiedziono od orzeczenia utrzymującego w mocy wyrok skazujący. Nie zachodzi też sytuacja szczególna przewidziana w przepisie art. 523 § 4 k.p.k., dopuszczająca wniesienie kasacji na niekorzyść w innym przypadku niż uniewinnienie oskarżonego albo umorzenie postępowania. Kasacja w sprawie skazanego nie została wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. ani też nie została wywiedziona przez podmiot wskazany w art. 521 k.p.k.

Przedstawionej wyżej oceny dopuszczalności kasacji prokuratora nie zmienia zastosowana przez Sąd pierwszej instancji konstrukcja części dyspozytywnej wyroku. Orzekając w sprawie J.W.B., któremu w akcie oskarżenia zarzucono popełnienie dwóch przestępstw (I – z art. 148 § 2 pkt 2 i 4 k.k., II – z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.), Sąd Okręgowy, nie używając formuły „uniewinnienia”, w istocie rzeczy uwolnił oskarżonego od odpowiedzialności karnej za zachowanie opisane w pierwszym z zarzucanych mu przestępstw. Zastrzegając w wyroku, że orzeka w ramach obu zarzucanych oskarżonemu czynów, Sąd Okręgowy dał jednoznacznie wyraz temu, że kwestia realizacji ujętych w nich zachowań, może być oceniana wyłącznie w ramach odpowiedzialności za jedno przestępstwo.

Wobec tego, iż przedmiotem orzekania sądu w postępowaniu karnym jest odpowiedzialność za przestępstwo rozumiane jako historyczne zdarzenie, a nie

jego ocena wyrażona w redakcji aktu oskarżenia, nie można rozstrzygnięcia zawartego w wyroku skazującym, nawet istotnie odbiegającym od propozycji przedstawianych przez oskarżyciela, traktować w kategoriach uniewinnienia, o którym mowa art. 523 § 3 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2011 r., IV KK 407/10, LEX nr 735983).

Analizując treść zarzucanych oskarżonemu przestępstw - w zakresie, w jakim wymaga tego ocena dopuszczalności kasacji – stwierdzić trzeba, iż ze względu na tożsamość miejsca, czasu i okoliczności zachowania oskarżonego, przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że dla przedstawienia wyniku skonfrontowania stawianych oskarżonemu zarzutów z dokonanymi ustaleniami faktycznymi właściwym i wystarczającym będzie pominięcie w opisie przypisanego mu przestępstwa niektórych z zarzucanych mu zachowań, nie wydaje się być pozbawione racji. Co więcej, trafności tego stanowiska nie podważa nawet oskarżyciel, skoro sam domagał się w apelacji skazania J.W.B. za jedno przestępstwo kwalifikowane z art. 18 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.